

„Számomra ez tette különlegessé az életet.
Hogy életeket mentek.”

Filmen is hódít!

„Magával ragadó történet,
alig bírtam letenni!”

– *Ashwood, amazon.com*

A man and a woman are shown in a close embrace underwater. The man is shirtless and looking down at the woman. The woman has long, wavy hair and is wearing a red, strapless dress with flowing sleeves. The background is a deep blue-green color with light rays filtering down from above, creating a shimmering effect.

Wicked

megveszekedett

fine selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

swicked
megveszekeedett

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Első fejezet

VÉRITÉKCSEPPEK GYÖNGYÖZTEK A SZEMÖLDÖKÖMÖN. Vörös hajtincseim a nedves nyakamra kunkorodtak. A lábaimat olyan gyengének éreztem, mintha egész eddig egy szaunában ücsörögtem volna. Le mertem volna fogadni, hogy az izzadság vízesésként zubog lefelé a melleim között, és már önmagában ettől kedvem lett volna valakit jól képen törölni és egy trolibusz elé lökni.

Annyira forró, fülledt és ragacsos volt az idő, hogy kezdtem komolyan azt hinni, New Orleans a pokol hét bugyra közül az egyik, a bejárata pedig pont a Palace Café terasza. De legalábbis a váróterme.

Kövér veritékcsepp gördült le az orrom hegyéről, és terült szét „Az ember filozófiája” elnevezésű tantárgyam olvasmányán. Nedves kis pacát hagyott maga után az egyik bekezdés kellős közepén, amit amúgy is alig bírtam elolvasni a szemem előtt filmréteget képező veritéken át.

Mindig is az volt az érzésem, hogy a tantárgy címében valahogy nem stimmel a névelő használata. Mennyivel jobban hangzana így: „Egy ember filozófiája”. De nem, a Loyolában ezt nem így gondolták.

Megrezzent az asztalka lába, ahogy egy hatalmas pohár jegeskávét landolt rajta, közvetlenül a könyvem mellett.

– A tiéd!

Felpislantottam a napszemüvegem felett, és összefutott a nyál a számban, mintha csak én lennék Pavlov kutyáinak egyike. Valerie Adrioux huppant le a szemközti székre, ujjával a jegeskávém tetejét markolva. A spanyol és afrikai felmenőkkel bíró Valt kivételesen gyönyörű bőrtónussal áldotta meg az ég: makulátlan, teltbarna bőrén *elképesztően* jól mutatott az élénk narancssárga, a kék és a pink és a szivárvány összes francos színe.

Ma egy laza, a gravitációnak fittyet hányó narancssárga topot viselt lila nyaklánccal, és ahogy lejjebb vittem a tekintetem, kiderült, hogy hosszú, türkizkék szoknyával. Mintha épp most lépett volna ki egy „urban chic” katalógusból. Vallel ellentétben én, ha a feketén, a barnán vagy a szürkén kívül bármi más színű ruhába bújtam, úgy néztem ki, mint aki egy elmegyógyintézetből lépett meg.

Kihúztam magam a széken; még az sem zavart, hogy a combom az üléshez ragadt. Mohón nyúltam a jegeskávé felé.

– Ide veled!

Val felvonta az egyik szemöldökét. A napfény vörösésbarna csillogást kölcsönzött a hajának. Csinos! Az én hajam bezzeg pont olyan színben rikított a napon, mint egy tűzoltóautó. Rémisztő! Dacára az elviselhetetlen páratartalomnak, Val dugóhúzó göndörségű tincesi mindig kifogástalanul álltak. Csinos, ismét csak csinos! Ami pedig az én kunkoraimat illeti, április és november között jól elhagyták magukat, és esetlen hullámokban csüngtek alá a vállamon. Rémisztő, ismét csak rémisztő. Baromira az.

Néha annyira, de annyira jó lett volna utálni Valt!

– Nem kéne még valamit mondanod? – kérdezte.

És már megint kezdi!

– Ide vele... te drága? – próbálkoztam.

Val elvigyorodott.

– Kezdd újra!

– Köszönöm? – A kávé felé nyúlva türelmetlenül mozgattam az ujjaimat.

Megrázta a fejét.

Fáradt sóhajjal az ölembe ejtettem a kezem.

– Elmondanád már végre normálisan, mit akarsz hallani? Vagy játszunk hideg-meleget?

– Bár azt nagyon bírom, most mégis kihagynám! – Val közénk emelte a jegeskávét, és széles vigyorral rám nézett. – A helyes válasz az lenne, hogy „Annyira szeretlek, amiért hoztál nekem jegeskávét, hogy bármit megteszek neked!” – A szemöldökét billegtetete. – Na, ezt kellene mondanod!

Hátradóltam a székekemen, elnevettem magam, miközben feltettem a két lábam a tőlem balra álló székre, hogy jól kinyújtóztassam az izmaimat. Valószínűleg azért ömlött rólam a veríték, mert bakancsot viseltem annak ellenére, hogy volt vagy száz fok. De este dolgozni mentem, és igazán érdekes lett volna papucsban végezni a melót. Még a szükséges munkaeszközöket sem lett volna hova rejtenem.

– Ugye tisztában vagy azzal, hogy ha akarnám, jól fenékbe billentenélek, és egyszerűen csak elvinném tőled a kávét?

Val előrebígyesztette az alsó ajkát.

– Ez nem szép tőled, Ivy!

Rávigyorogtam.

– Viszont igaz! Egy nindzsarúgás, és máris a Canal Streeten landolnál!

– Lehet, de te sosem tennél ilyen velem, mert én vagyok a legeslegjobb barátod a világon! – jelentette ki széles mosollyal. És igaz volt. – Jól van. Nem kérek nagy dolgot cserébe. – A jegeskávéból kikandikáló szívószálat a szája felé fordította, mire én felhördültem. – Csak egy apró szívességet!

– Mit akarsz? – A második hörgésemet elnyelte a kávézó előtt elhaladó gyalogosok és a nagy eséllyel a Francia negyed felé tartó autók szirénáinak lármája.

Val felvonta az egyik vállát.

– Szombat este randim lesz... egy forró randim. Legalábbis bízom benne, hogy az lesz, de David beosztott a Francia negyedbe, szóval...

– Hadd találjam ki! – Hátranyúltam, és átfogtam a székem támláját. Nem épp a legkényelmesebb testtartás volt, mégis segített kicsit kiszellőzni. – Azt akarod, hogy vegyem át a műszakodat a Francia negyedben... szombat este. Szeptemberben. Amikor mindenütt hemzsegnek a turisták.

Val buzgón bólogatott.

– Légyszi, légyszi! – Megrázta a jegeskávét, a pohárban hívogatóan csörrentek egymáshoz a jégdarabkák. – Légyszi!

A pillantásom Val bizakodó arcáról a jegeskávéra esett, és meg is állapotodott rajta.

– Jól van. Miért is ne? Nekem úgysem lesz forró randim.

– Ez az! – Felém lódította a kávé, amit sikerült a másodperc töredéke alatt elkapnom, még mielőtt a földre pottyant volna.

Egy szívdobbanásnyi pillanattal később pedig már örömmámorban úszva szürcsölgettem a hűsítő, koffeines mennyországot.

– Tudod – kezdte a mondókáját az asztalra könyökölve –, neked is lehetne forró randid, ha legalább évente egyszer hajlandó lennél egyáltalán találkozni valakivel.

A megjegyzésével mit sem törődve, agylefagyasztó gyorsasággal kortyoltam magamba az italt.

– Jól nézel ki, még ilyen hajjal is. – Kezével egy kört írt le a fejem körül, mintha nem tudnám, hogy a fejem búbjára feltornyozott hajammal úgy nézek ki, mint egy fültisztító. – És jók a melleid is, a segged pedig markolni valóan kemény. Én biztosan megcsinálnalak.

Továbbra sem reagáltam semmit. Tompa fájást éreztem a szemem mögött; lassabban kellett volna innom a kávé, de annyira jólesett.

– Egyáltalán, Ivy, te a fiúkat szereted? Tudod, hogy én egyik nemet sem vetem meg, szíves-örömetest segíték egy csajon is.

Vágtam egy grimaszt, majd azonnal össze is rezzentem. Lejjebb tettem a jegeskávé, és a tenyeremet a homlokomra nyomtam.

– Huh!

Val felhorkant.

– Én a pasikra bukom – mormogtam, miután a fagyos szurkálódó érzés kissé alábbhagyott. – És beszélhetnénk másról, mint fiúkról, két kapura játszásról, vagy épp arról, hogy engem is megcsinálnál? Mert ez a téma csak oda vezet, hogy nincs kielégülés az életemben, és ideje lenne már meztelenkednem valami random palival. Per pillanat semmi humorom ilyenekről társalogni.

– Akkor miről akarsz beszélgetni?

Kortyoltam egyet a kávéból – most már lassabban –, majd Valre néztem.

– Hogy lehet, hogy te nem izzadsz?

Val felkapta az állát, és olyan hahotázásban tört ki, hogy a mellettünk elhaladó, egyenővtáskás idős pár odakapta a fejét.

– Bébi, én Louisianában születtem és nőttem fel! A családfám az első francia telepesekekig visszavezethető...

– Blabla! Akkor ez azt jelenti, hogy valamiféle mágikus erővel bírsz, amivel képes vagy ellenállni a hőségnek? Miközben én a saját levemben fövök?

– Egy északi mindig északi marad.

Felhorkantam e szavak hallatán. Milyen igaz! Már három éve, hogy Észak-Virginiából New Orleansba költöztem, de még mindig nem bírtam hozzászokni ehhez az időjáráshoz.

– Mit meg nem tennék most egy poláris örvényért!

– Nem szexelnél, az tuti!

Beintettem Valnek. Az az igazság, hogy nem is tudom, miért, de mindennap percre pontosan beszedtem a fogamzástgátló tablettámat. Bár azt hiszem, csak a régi időkből fennmaradt megszokásból tettem, amikor még szükségem volt rá.

Val kacagva hajolt az asztal fölé. Mélybarna szemével a filozófiakönyvemre pillantott.

– Egyszerűen nem fér a fejembe, minek jársz te főiskolára.

– Miért ne?

Az arckifejezéséből ítélve simán azt hitte, hogy a hőség nem kevés agysejtemet kiégette.

– Hisz már van melód, egy csúcs jól fizető melód. Minek mellé még egy? Sokat agyalnunk sem kell, és szinte biztos, hogy nálunk a legrövidebb a várható élettartam, az ejtőernyő nélkül ugrókat leszámítva. De ez is csak egy újabb ok arra, hogy ne vesztegeds az idődet ilyen hülyeségekre.

Válaszként csak megvontam a vállam. Az igazat megvallva, magam sem tudtam, miért kezdtem egy évvel ezelőtt a Loyolára járni.

Talán csak unaloműzésből. Talán mert furcsamód valami olyat akartam csinálni, amit a legtöbb huszonéves tesz. Bár az is lehet, hogy az oka ennél mélyebben gyökerezett. De bármi is volt az, miatta hoztam meg azt a döntést, hogy a szociológiát és a pszichológiát válasszam. Eljátszottam a gondolattal, hogy szociális munkás legyek, mert ott mindkét területet hasznosíthatnám. Ám simán lehet, hogy egyszerűen csak a történetek miatt határoztam így...

Gyorsan elhessegettem magamtól ezeket a gondolatokat. Semmi értelme nem volt most vagy bármikor is ezen rágódni. Ami elmúlt, elmúlt. Meghalt és el lett temetve – az egész családommal együtt.

A tikkasztó hőség ellenére megborzonegtem. Mindenesetre Valnek igaza volt. A mi életünk kegyetlenül rövid. Május óta már három Rend-tagot veszítettünk el. Cora Howardot, pedig még csak a huszonhatot töltötte be, a Royalon ölték meg, eltörték a nyakát. Vincent Carmacket, ő huszonkilenc volt. A Bourbonön érte utol a halál, neki is a nyakát roppantották ketté. És a harmincöt éves Shari Jordant, akit három hete öltek meg, ő is ugyanúgy végezte. Rá a rakárnegyedben találtak. A halál gyakori vendégnek számított a mi köreinkben, mégis nyugtalanítón hatott ránk, hogy az elmúlt öt hónapban hárman is elmentek közülünk.

– Jól vagy? – kérdezte Val a fejét oldalra hajtva.

– Ja, persze! – A tekintetemmel az előttünk elhaladó trolibuszt követtem. – Te ma dolgozol, ugye?

– Naná, hogy igen! – Az asztaltól hátradőlve összecsapta, majd összedörzsölte a két kezét. – Fogadunk valamiben, csak úgy barátiilag?

– Mégis miben?

Pajkos mosoly bujkált az arcán.

– Abban, hogy melyikünk nyír ki többet hajnali egyig!

Az asztalunk mellett elcsoszogó korosabb fazon Valre meredt, majd felgyorsította a lépteit. Na, nem mintha New Orleans utcáin ennél furcsább szófoszlányokat nem lehetett volna hallani!

– Állom! – Kivégeztem a kávémat. – De várj csak! Mi lesz a nyere-ményem?

– *Ha* te nyersz – helyesbített Val –, egy egész héten át én szolgálatom a jegeskávédat! *Ha* pedig én, akkor te... – Elharapta a mondat végét, és szűkre húzott szemmel felemelte az állát. – Nicsak, nicsak, mit látnak szemeim!

Homlokráncolva hátrafordultam, és már tudtam, miről beszél Val. Lassan szívtam magamba a levegőt, és behajlítottam a jobb lábamat, hogy a bakancsom közelebb legyen a kezemhez. Azonnal kiszúrtam a nőstényt.

A legtöbb ember – úgy kilencvenkilenc százalékuk – számára a Canal Streeten végigvonuló maxiruhás nő egy hétköznapi embernek tűnhetett. Turistának gondolhatták, vagy épp egy szerda délután vásárolgató helybélinek. De Val és én mások voltunk, mint a legtöbb ember. Születésünkkor tengernyi hókuszpókuszt kántáltak el felettünk, hogy rajtunk ne fogjon az igézet. Mi azt is láttuk, amit sokan mások nem.

Mi láttuk az átlagos külső mögött lapuló szörnyeteget.

A lényt, aki az idők kezdete óta az ember leghalálosabb ellenségeinek egyike.

Szemét napszemüveg mögé rejtette, mert fajtájának fakó, halványkék szeme igen érzékeny volt a napfényre. A sötét mágia, az igézet segítségével képesek voltak különféle megjelenési formát ölteni, és elvegyülni az emberek között. Ez a példány itt előttünk szőke volt, magas és karcsú, már-már törékeny testalkatú. De mi átláttunk rajta.

Se ember, se állat nem volt erősebb vagy gyorsabb náluk a világon. A képességeikről nem is beszélve: a telekinézistól kezdve mindenhez értettek, még ahhoz is, hogy az ujjbegyük összemorzsolásával pusztító tüzet gyújtsanak. A legveszélyesebb fegyverük azonban az a képességük volt, hogy a halandókat a saját akaratak szerint irányították és tették őket a szolgálóikká. A tündéreknél szükségük volt a földi halandókra. Egyetlen módon tudták az öregedésüket halhatatlansággal is felérő élettartamúra lassítani: ha halandókkal táplálkoztak.

Az emberek nélkül megöregedtek és meghaltak volna, éppúgy, mint mi.

Néha játszadoztak az áldozataikkal: hónapokon, akár éveken át táplálkoztak belőlük, egészen addig, amíg csak a kiszáradt bőr maradt utánuk. Közben mérgezték a testüket és az elméjüket, és olyanra változtatták őket, ami legalább annyira veszélyesnek és kiszámíthatatlannak számított, mint maguk a tündérek. Máskor egyszerűen lemészárolták a zsákmányukat.

Az olyanok, mint Val és én, a születésünkkel az ellen nem kapunk védelmet, hogy a tündérek ne tudjanak belőlünk táplálkozni, és annak hatása ne fogjon rajtunk. Ám szerencsére arra már évszázadokkal korábban rájöttek, hogy egy egyszerű, parányi dolog segítségével megakadályozhassuk, hogy a képességeikkel manipulálni tudjanak minket.

Ez a csodafegyver pedig nem volt más, mint a négylevelű lóhere.

A Rend minden tagja hordott magánál egyet. Val a karkötőjébe rejtette az övét, én a tigrisszem nyakláncomban viseltem az enyémet. Otthon sem vettem le, még zuhanyozás és alvás közben is magamon hagytam. Megtanultam a leckét: nincs olyan hely, ahol a négylevelű nélkül száz százalékgig biztonságban lehetnék.

Azért tudtuk kiszúrni őket és vadászni rájuk, mert mi átláttunk az igézetben, aminek segítségével emberi formát öltve tudtak elvegyülni az emberek között. Az eredeti kinézetüket is a „szép” jelzővel lehet leginkább illetni... már-már zavaróan szépek voltak. Ezüstösen csillogó, végtelenül sima bőrük a folyékony nitrogénhez hasonlított. Hátborzongatóan makulátlan szépségüket szögletes járomcsontjuknak, telt ajkuknak és felfelé ívelő szemüknek köszönhatték. Az eredeti megjelenésük kísérteties vonzalmat keltett, olyannyira, hogy az ember le sem bírta venni róluk a szemét. A tündérmesékben és a legendákban leírtakból csupán annyi volt igaz rájuk, hogy a fülük valóban enyhén kihegyesedett.

– Rohadék tündér! – morogta Val.

Pontosan így éreztem én is velük szemben, amióta mindentől megfosztottak. Ráadásul duplán. Úgy gyűlöltem őket, mint semmi mást a világon.

A fülüktől eltekintve a tündérek egyáltalán nem hasonlítottak a Disney-féle figurákhoz, sem ahhoz, ahogy Shakespeare műveiben megelevenedtek. Sem ők, sem távoli rokonaik nem tartoztak ebbe a birodalomba. Hosszú idővel ezelőtt a tündérek rájöttek arra, hogyan tudnak átjutni a halandók birodalma és a saját birodalmuk, a Másvilág között húzódó határvonalon. A nyári és a téli királyság – ha egyáltalán létezett is valaha – összeolvadt, és a belőlük létrejött gigászi birodalomnak attól fogva csupán egyetlen, mindenekfelett álló, rettenetes célja volt: megkaparintani a halandókéét.

A mi feladatunk volt, hogy visszaküldjük őket a Másvilágba. Vagy végezzünk velük. Amelyikkel gyorsabban kiiktatjuk őket.

Ezzel csak az volt a probléma, hogy egyiket sem lehetett könnyen kivitelezni, így aztán a tündéreknél sikerült jól befészkelniük magukat a halandók világának minden szegletébe.

Ahogy ez a tündér elhaladt az asztalunk mellett, Val barátságos, ártatlan mosolyt küldött felé, amit a tündér viszonzott. Fogalma sem volt arról, hogy mi átlátunk rajta.

Val rám nézett és kacsintott.

– Ez már az enyém!

Összecsaptam a tankönyvemet.

– Nem igazság!

– Én láttam meg először! – Val felállt, és végigsimított a szoknyája derekára tett széles bőrvön. – Később találkozunk! – És már fordult is el. – Ja, és tényleg nagyon köszöni a szombat estét! – szólt hátra. – Majd helyetted is szexelek egy jót!

Elnevettem magam, és bevágtam a könyvemet a táskámba.

– Rendes vagy!

– Tudod, mindig gondolok másokra! Na, béke! – Megperdült, könnyed mozdulattal megkerült egy asztalt, és már el is tűnt a járdán hömpölygő embersokaságban.

Val utol fogja érni a tündért. Olyan helyre csábítja, ahol gyorsan tud végezni vele anélkül, hogy bárki meglátná és azt hinné, hogy egy hidegvérű gyilkosság szemtanújává vált.

A helyzet pillanatok alatt kínossá válhat, ha egy gyanútlan földi halandó akaratlanul is egy ilyen eseménybe botlik.

A tündéreket a halandókon kívül ezernyi más elvetemült ok tartotta itt. A legtöbb embernek fogalma sem volt, mennyire valós lények is ők, noha mindenütt megjelentek. Igazi sorscsapást jelentettek egy ilyen városban, mint New Orleans, ahol temérdek furcsaság történhet meg anélkül, hogy bárkinek a szeme is megrebbenne.

Felemeltem a tekintetem, és a lengedező pálmafákat kezdtem bámulni. Azon tűnődtem, miként lehet, hogy mindenki az utcákon járkál szabadon. Hogy mindenki ilyen áldott tudatlanságban él.

Mennyire más lenne minden, ha én is más családba születtem volna!

Nagy eséllyel most tavasszal diplomáznék valamelyik egyetemen. Lenne egy csomó barátom, akikkel titkok helyett megannyi kedves emlék kötne össze. Talán még – *erre a szavam is elakadt* – egy pasim is lenne.

Egy fiúm.

Abban a pillanatban elhomályosult a szemem előtt az utca nyüzsgő forgataga. Csak én voltam ott és... Istenem, három év telt már el azóta, de még mindig belesajdult a szívem, amikor eszembe jutott Shaun. Minden nehézség nélkül magam elé tudtam képzelni mélyen érző barna szemét. Néhány részlet azért már halványodott, az arca kezdett elmosódni. De a fájdalom nem enyhült.

Összeszorult a gyomrom, ahogy egyre jobban hatalmába kerített a szomorúság, bármennyire is próbáltam tudomást sem venni róla. Mert mit is szokott anya mondani? Nem az édesanyám, mert rá szinte nem is emlékszem, megölték, amikor még nagyon fiatal voltam. A nevelőanyám, Holly mondogatta, hogy ha a kívánságok halak lennének, mindannyian hálót vetnének. Egy könyvben olvasta, és valami olyasmit jelentett, hogy semmi értelme kívánságokra pazarolnunk az időt.

Legalábbis én így értelmeztem.

Nem mintha nem lettem volna tisztában azzal, mennyire fontos munkám – *kötelességem* – van. Az, hogy a Rend tagja lehettem, egy kiterjedt szervezeté, ami családokon át, nemzedékről nemzedékre adta tovább a birtokában lévő tudást, azt jelentette, az életem több értelmet hordoz, mint az emberek többségéé.

Legalábbis ezt mondták.

Mindegyikünk kapott magára egy tetovált jelet, amely a Rendhez tartozásunkat szimbolizálta. A formája egy háromágú, egymásba fonódó kelta spirálra hasonlított, de a miénk alatt még három egyenes vonal is húzódott. Ez volt a Rend szabadságszimbóluma.

A félelem nélküli szabadságé. A szabad döntésé. A haladásé.

Az én tetoválásom a csípőcsontom mellett díszelgett. Mindegyikünk olyan helyen viselte, ahol a halandók vagy a tündérek nem láthatták.

Fontos szerepet töltöttem be. Tisztában voltam vele. A Rend volt a *családom*. És semmit nem bántam meg, amit tennem kellett, vagy amit fel kellett adnom érte. Még akkor sem, hogy ha az emberek nagy többségének fogalma sem volt arról, mit csinálunk mi, Rendtagok. Számomra ez tette különlegessé az életemet. Hogy életeket mentek.

Hogy ha úgy akartam, vérmes nindszaharrossá változtam.

Na, *ettől* a gondolattól már mosolyra húzódott a szám.

A vállamra dobtam a táskámat, felkaptam az üres jegeskávés poharat, és felpattantam. Ideje volt munkába állni!

A tündér, akit a Bourbon Street egyik bárja előtt szúrtam ki, a *Walking Dead* Daryl Dixonjára emlékeztetett. Ami persze szívás, mivel arra készültem, hogy végezzek vele.

Sárgásbarna színű, legombolt gallérú inget viselt. A szakadt, rojtos szelű ing ujjá vállrésznél el volt vágva. A farmernadrágja lyukasra kopott a térdénél. Volt valami szokatlanul ellenszenves benne, amit még csak tetézett, hogy a haja is összevissza meredezett felfelé.

Ám hiába erőltette a szakadt fedőstílust, az ezüstös bőrszín és a hegyes fülek azonnal tönkrevágták az összképet.

Turistának tűnt, ahogy ott a Bourbon Streeten ki-be mászkált a bárókból; akárhányszor kísétált, mindig egy új poharat tartott a kezében. Tudomásunk szerint az alkohol nem hatott a tündérekre, viszont a halandók számára mérgező nadragulya olyan hatással volt rájuk, mint ránk, emberekre a szesz.

Miután egy órán át figyeltem, ahogy újabb és újabb pohárral a kezében csoszog ki a bárókból, az a gyanúm támadt, hogy mindegyik szórakozóhelyen lehet egy-egy tündér, mert mire ez a Bourbonról továbbállt és elhaladt a Gumbo Shop előtt, úgy tántorgott, mint aki totál be van állva már.

Megfordult a fejemben, hogy felhívom David Faustint, a Rend New Orleans-i egységének parancsnokát, és kiderítem, tud-e valamit a többiektől arról, hogy árulnak-e nadragulyát a bárókban. De előtte még ki kellett iktatnom ezt a Daryl Dixon-tündért.

Persze, nem léphettem csak úgy oda hozzá, és bököm le ott mindenki szeme láttára. Eszem ágában sem volt az éjszakát börtönben tölteni. Legutóbb, amikor valaki meglátta, hogy kiiktatok egy tündért, kihívta a rendőröket. Holttestet ugyan nem találtak, de mivel volt nálam fegyvernek számító tárgy, kimagyarázni sem tudtam volna magam.

És egyáltalán nem vágytam most arra, hogy David szidalmát hallgassam, amiért minden szálát meg kell mozgatnia, hogy kihozzon, bla-bla-bla.

Mindenemen csurgott a veríték, mire a tündér az egyik sikátorban végre megtántorodott.

Halleluja! Kopogott a szemem az éhségtől, már mindenhol fánkokat láttam, rajtuk a nevemmel. Ráadásul szerda este lévén nem hemzsegték a tündérek az utcákon, ezért totál biztos voltam abban, hogy elveszítem a Vallel kötött fogadást.

Más lett volna a helyzet, ha hétvége van. Akkor több halandó mozdult ki otthonról, és könnyebb volt a tündéreknek is megkaparintani, amit akarnak, majd csendben lelépni. Olyankor tömegesen rajzottak a környéken.

Mint a csótányok, úgy elleptek mindent.

A tündér beleolvadt a szűk sikátor sűrű homályába. Nesztelenül követtem, szorosan a téglafalhoz simulva. A kezemet lecsúsztattam a hátizsákom pántjáról, és halkán felnyögtem, amikor a tündér megállt félúton a sikátorban, és szembefordult az épülettel.

A cipzárjához nyúlt.

Most tényleg csövelni fog? Ne már! Hát erre pont nem voltam kíváncsi! Hogyan iktathatnám ki, amikor éppen vizez? Elég sportszerűtlennek tűnne, ha egy letolt gatyás alakot támadnék le.

De nem akartam várni, amíg elvégzi a dolgát. Amilyen csigatem-póban húzta le a cipzárját, még vagy tíz percig ott kellett volna ácsorognom.

A szememet végig a tündéren tartva lenyúltam és megmarkoltam a bakancsomba csúsztatott vaskarót. A vas rendkívül ártalmasnak bizonyult számukra. A közelébe sem merészkedtek, mert már az érintésétől is megperzselődtek. A mellkasukba döfött vas nem ölte meg, csak visszaküldte őket a saját világukba.

Ha a fejüket levágtuk a testükről, na, az végzett velük. Végérvényesen.

Szerencsére azért az is elég volt, ha visszaküldtük őket a Másvilágba. Túl sok maszattal és bajlódással járt a fejük lenyisszantása. A világaink között titkos átjárókon át lehetett közlekedni. Már évszázadok óta zárva tartották ezeket a kapukat, de még mindig őrizni kellett őket. Amelyik tündért visszaküldtük a Másvilágba, az többet már nem tehetett át a lábát az átjáró küszöbén.

Elléptem az épülettől. Karóval a kezemben osontam a sikátorban. Mögülem, a nyüzsgő utca felől beszélgetésfoslányok, távoli nevetések tompa zaja hallatszott.

Megszorítottam a karót, amikor a tündér terpeszbe állt és beryasztotta a térdét. Nesztelenül közeledtem felé, mégis valami ösztönös megérzés figyelmeztette a jelenlétemre. A tündérek tudtak a Rendről, de azt nem ismerték fel, hogy ki Rend-tag és ki nem.

Kifordította a derekát, és a tejszerű kék szemével rám bámult. A tekintete zavarodottnak tűnt, feltűnően tökéletes ábrázatán értetlenség suhant át.

– Helló! – üdvözöltem vidáman, hátratett karokkal.

Tekintete a kezemre szegeződött, és sóhajtott.

– Cseszd meg!

Annak ellenére, hogy be volt rúgva és épp vizelni készült, *veszetlenül gyorsan* reagált! Megpördült, egyik kezével kivédte az ütésemet, és felhúzta a térdét. Ahogy oldalra fordultam, majdnem elvitettem a gyomrába intézett csapást.

Eszem ágában sem volt leengedni a tekintetemet, hogy lássam, meddig jutott a cipzárjával. Előreugrottam, és a felém suhintott karja alatt azon minutumban lehúztam magam. Hirtelen mozdulattal mögé pattantam, és hatalmas rúgást mértem a hátába.

A tündér felhörgött, ahogy megtántorodott, majd felém fordult, mire én újabb, végsőnek szánt támadásba lendültem. Felé tartottam a karót, az éles vége alig egy ujnyira volt már csak a mellkasától, amikor még odabökte nekem:

– Vége a világotoknak! Eljön a... – De már nem tudta befejezni a mondandóját.

Belevágtam a vaskarót a mellkasába. Úgy hasította végig a bőrét, mintha az a legsilányabb papír zsebkendőből lenne.

Egy másodpercig csak állt ott, majd kinyitotta a száját, és magas hangon hörgött egyet, ami úgy hangzott, mintha egy kamion ment volna át egy prérifarkason.

Micsoda éles fogai voltak!

A négy hosszúkás, borotvaéles metszőfoga elérte az alsó ajkát. Egy mutáns kardfogú tigrisre emlékeztetett. A tündérek haraptak. És az nem volt épp kellemes. A Másvilág összes lényére jellemző volt, hogy mart.

Hátraugrottam, és leengedtem a karót, mialatt a tündér beszippantotta saját magát. A kócos hajától az edzőcipőjéig úgy összegömbölyödött, mint egy összegyűrt papírgalacsin, a hatlábnyi magas alakból akkora lett, mint a tenyerem. Majd tűzijáték-ropogáshoz hasonló hang hallatszott, amit egy erőteljes fényvillanás kísért.

Azután semmi.

– Az utolsó szavaidra reagálva: elég snassz és gyenge próbálkozás volt – szóltam arra a helyre nézve, ahol az imént még a tündér állt.

– Hallottam már ennél jobbat is!

– Abban biztos vagyok!

Nagyot dobbant a szívem a mellkasomban. Megfordultam. Lelki szemeim előtt már láttam is, hogy az éjszakát a városi börtönben kell töltenem. Bár nagy valószínűséggel már rajtakaptak, a karót gyorsan a hátam mögé rejtettem.

Szerencsére nem a helyi rendőrök egyik díszpéldánya állt a sikátor elején, hanem egy fekete nadrágos, fehér inges férfi. Ahogy könnyedén felém lépdelt, úgy tűnt, mintha épp csak errefelé sétálgatna. Ennek ellenére korántsem éreztem, hogy ettől megkönnyebbültem volna.

A fickó nyilvánvalóan látta, hogy leszúrtam a tündért. Ez pedig két dolgot jelenthetett. Vagy ő is a Rendhez tartozott, csak nem a

New Orleans-i egység tagja volt, mivel nem ismertem fel. Vagy a tündérek szolgálója, egy megigézett e világi halandó. És ők pont olyan veszélyes elemek voltak, mint maguk a tündérek.

Ráadásul őket nem lehetett úgy egyszerűen csak egy szúrással elűntetni. Ők véreztek. Ugyanúgy haltak meg, mint minden más ember. Néha még lassabban is. A Rendnek nem volt arra vonatkozó szabályzata, hogy embereket nem szabad ölnünk. Időnként kénytelenek voltunk amolyan szükséges rosszként ezt is bevállalni, bár azért nyomós ok kellett hozzá.

Az ujjaimat szorosabban ráfűztem a vaskaróra. *Légy szíves, ne légyél szolgáló! Légyél valami gyógyás, aki azt hiszi, hogy a mostohagyereke vagyok! Légyszi! Légyszi!*

– Parancsol? – kérdeztem rá, miután összekaptam magam.

A férfi felszegte a fejét. Ajjaj, itt valami nagyon nem volt rendjén. Minden izmom megfeszült. Ahogy ott állt, a sikátor bejáratától néhány lépésnyire, már láttam, kivel hozott össze az este.

Fakó, halványkék, felfelé ívelő szem – tündérszem. De ennek a példánynak a bőre nem csillogott ezüstösen. Olajbarna tónusa teljesen elütött a szőke, szinte fehérén vakító tincseitől. És a haja hosszú volt, mint Legolasnak a *A gyűrűk urában*.

Kár, mert Legolas nekem bejött.

Mindegy. Össze kellett kapnom magam, mert ezzel a fickóval valami nem volt rendjén. Zsigerből éreztem, hogy résen kell lennem. Tekintetemet végig az újonnan jött idegenen tartva hátraléptem egyet. Nem használt igézést, és a tekintete sem fénylett olyan üvegesen, amivel a szolgálókat babonázták meg. Halandónak nézett ki. Vagy mégsem. Volt benne valami, amiről lerítt, hogy korántsem fog olyan barátságosan viselkedni, ahogyan én azt szeretném.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A férfi elmosolyodott, és felemelte a karját. Egyszeriben egy fegyver tűnt elő a kezében. Csak úgy, a semmiből. Az egyik percben még üres volt a keze, a másikban pedig már egy pisztolyt tartogatott.

Mi a jó franc folyik itt?

– Bárcsak láthatnád, milyen arcot vágasz! – jegyezte meg, majd a karját leeresztve rám szegezte a pisztolyt.